

Karel Červenka

Soutěžní příspěvek k tématu *To přece není můj/moje...*

Záhada prastarého ostří

Seržant Flek Plácek si popotáhl odrbané kalhoty s proužkem, až mu svazek klíčů u opasku zacinkal. Plácek byl seržant-hlídač, zaměstnaný knihovnou města Guánov. Věž knihovny, jež se tyčila na pozadí pošmourné přímořské oblohy, byla k prasknutí nacpaná knihami. Ovšem knih jako takových tam bylo jen pár. Většina knih v knihovně byla... jednoduše řečeno, magických. Za dávných dob, kdy byly napsány, usadila se v jejich inkoustu, písmenech, stranách a deskách moc, kterou měl ten či onen pisatel. Většinou se tak stalo neúmyslně. To dokazuje prokletý recept na koláč z kvašených chmoustáků¹. Na druhou stranu, některé knihy byly úmyslně (a důmyslně) infikovány magií, a tím se z nich staly nenápadné, ovšem účinné zbraně. Velmi drahé a velmi žádané. A proto tu byl seržant Plácek.

Flek byl tlustý, plešatý, s rozteklým obličejem a koženou čapkou. Nacpaný byl v kroužkové košili a žltorudém kabátci, tak tlustým, že by zastavil ránu šípem. Na opasku mu visel masivní obušek a šavle dlouhá jako ruka. Právě mu končila obchůzka, kterou hodlal zakončit návštěvou na kakao a sušenčičku u nadřízeného Vomajdy, kapitána hlídačského sboru.

Kapitán Peřa Vomajda měl kancelář, nebo jak tomu sám říkal, apartmá, v pátém patře. Seržant vysupěl po točitém schodišti. Pak prošel několika chodbami, několika pokoji a zastavil se u dvířek s nápisem „P. Vomajda, zákaz vstupu čokoládovým alergikům“.

Seržant zaklepal na dveře, chopil se kliky a vešel dovnitř. Kancelář měla dvě místnosti, předpokoj se stolkem a židlí a vlastní pracoviště. Průchod mezi místnostmi byl přehrazen kusem mastné látky visící z futer. Flek zaklepal na zárubeň dveří. „Kdo to tu buší?“ zahromoval hlas zevnitř. „To jsem já, nesu kakao!“ houkl seržant na oplátku.

Flek vstoupil dovnitř. Místnost byla malá a zakouřená dýmem z pilinových kamen, stojících v rohu místnosti. U zadní stěny stál vratký stolec a u něj dvě štokrlata. Na levé zdi viselo několik poliček, na pravé zdi byla přehršle listů papíru, útržků a poznámek, z nichž většina byla tak stará, že by ji od stěny nikdo nesundal ani kleštěmi.

Flek vytáhl odněkud z kabátce monstrózní bandasku. Zamával jí ve vzduchu. Neozvalo se žádné šplouchání, ne proto, že by byla prázdná, ale proto, že byla plná až po okraj. Muž sedící u stolu byl ještě obtloustlejší než Plácek. „Je ještě horký, kapitáne!“ zahlaholil seržant. Peřa se shýbl (zaúpěl u toho jako staré dveře) a z bedýnky pod stolem vytáhl dva hliněné

¹ A to se ptáte mě, co je to chmousták? Vím jen, že má chobot...

koflíky. Jeden podal Flekovi a opřel se o holou zeď kanceláře. Seržant oběma nalil kakao. Kapitán popadl koflík, ale nenapil se. Nádobu odložil a přešel k vitríně na pravé stěně. Byla celá prosklená a byla naprosto čistá, nezanesená sazími a prachem, na rozdíl od všeho ostatního v místnosti. Kapitán se dobatolil k vitríně a zaklepal na sklo. „Vidíš, seržante? To jsem si nedávno koupil!“

„Tu vitrínu?“ zeptal se Flek poněkud nechápavě.

„NE, ten meč vevnitř. Je to proslulý Pepa Píchák, který nechal ukovat slavný dobyvatel Hadrián Pivečko, skoro před tisíci lety,“ sdělil podřízenému kapitán pyšně a pohledem svých malinkých očí se pokochal zbraní za sklem. Byla úzká, dlouhá a s masivní rukojetí, zdobenou zlatými ornamenty. „Víš co?“ napadlo kapitána. „Schválně, jestli ta věčička přesekne můj deštník!“ ukázal na trosku v rohu u dveří.

„Tři stříbrňáky na to, že ne,“ prohlásil Plácek, ne moc přesvědčeně.

Vomajda odjistil dvířka vitríny a vyndal meč. Potěžkal ho v ruce. Pak se rozmáchl, hekl a přesekl deštník. Ne, počkejte, nepřesekl. Ostří meče se ohnulo a Peťa vyjel: „To přece není můj meč!“

Flek věčně utrousil: „Dlužíš mi tři stříbrňáky.“

„Někdo ho vyměnil, nebo co! Asi před třema hodinama jsem ho ostřil a zkoušel na těžítku z kamene a bez problému ho přesekl!“ vykřikl kapitán. „Ježíši, Fleku! Co teď budu dělat? Vždyť to stálo víc než můj půlroční plat!“ fňukal.

„Neboj, pomůžu ti, dej si kakao a já to zatím vyřeším,“ utěšoval ho honem seržant.

Peťa se trochu uklidnil. „Dobrá, ale kápní do toho trochu něčeho vostřejšího, sakra...“

Plácek tak učinil a pak se zeptal: „Byl jsi někdy během těch tří hodin pryč?“

„Byl, asi před hodinou jsem šel krátce zkontrolovat pochůzkáře,“ vzpomínal kapitán. „Ale zamkl jsem,“ dodal.

„Hm... a kdo všechno má od kanclu klíč?“ zajímal se Flek.

„Vyžádala si ho uklízečka, sekretář a poručík. Co myslíš? Byl to někdo z nich?“ uvažoval Vomajda.

„Ještě nevím, ale spolehni se, že to zjistím,“ nafoukl se seržant. „Takže, uklízečka Vrtková, tvůj sekretář Klofálek a poručík Keksík Cupálek?“ ujišťoval se.

„Ano, správně.“

„Haló, paní Vrtková, počkejte!“ zavolal Plácek na uklízečku na chodbě v prvním patře. Vozík s kbelíkem a mopem se s táhlým „ruíííuíí!“ zastavil a prastará vrásčitá uklízečka se ohlédla. Vyhlížela jako svrasklé opičátko v uklízečském mundúru.

„Copak je, mladíku?“ zachraplala.

„Pani, kde jste byla asi tak před hodinou?“ vybafl na ni Plácek.

„Tady, chlapče!“ odsekla stařena.

„Viděl vás někdo? Může to kdokoli dosvědčit?“ dorážel na ni hlídač.

„Ale jistě, pan Klofálek! Vypili jsme si šálek čaje a popovídali,“ opáčila Vrtková vzpurně.

„Jo? Vopravdu? A jakej?“ pokračoval ve výslechu Flek.

„Cožé?“ zamračila se Vrtková.

„Povídám, jakej čaj jste pili, pani,“ zopakoval.

„Jo, čaj? Šťastnou jahodu,“ odvětila uklízečka tónem, který říkal: „Jdi pryč, mám práci.“

Sekretář Klofálek seděl v jídelně nad hrachovou kaší s párkem. Byl to vychrtlý, šlachovitý muž v nepadnoucím obleku. Jídelna byla malá, přeplněná stoly a židlemi a navrch ještě seržantem Flekem Pláckem.

„Brej den, pane Klofálek,“ pozdravil hlídač.

„Á, pan Plácek!“ řekl sekretář udiveně.

„Jo. Mohu vám položit několik otázek?“ zeptal se Flek neutrálním tónem.

„Ale jistě,“ sekretář si urovnal límeček.

„Kde jste byl asi tak před hodinou?“ šel na věc Flek.

„Pil jsem čaj s paní Vrtkovou,“ odpověděl nedůtklivě mužiček.

„Ale? A jakej?“ řekl zaujatě Flek, jako by odpověď dávno neznal.

„Čaj? Šťastnou jahodu.“

To Flekovi stačilo, otočil se a vydusal z kantýny.

Poručík Keksík Cupálek trůnil uprostřed své kanceláře. Byl malý, s knírkem jako housenka pod monstrózním frňákem.

„Nazdárek, poručíku,“ zasalutoval, napůl žertem, Flek.

„Dobrý den,“ pozdravil Cupálek škrobeně.

„Mohu se na něco zeptat?“ přešel seržant do útoku. „Kde jste byl asi před hodinou?“

„Ve své kanceláři, seržante,“ opáčil poručík.

„Dobrá. Může vám to někdo dosvědčit?“ otázal se Flek.

Poručík pokrčil rameny: „Ne, to nemůže.“

Flek vydusal z Cupáلكovy kanceláře. Věděl, že poručík Cupálek nesnáší kapitána Vomajdu a nejráději by ho pořádně vymáchal obličejem v bahně. „Podívejme se, povýšení chtivý Keksík nemá alibi,“ zamnul si ruce.

„Pane kapitáne, pane Cupáلكu, paní Vrtková a pane Klofáلكu,“ zahájil seržant Plácek svůj proslov, „pozval jsem si vás, protože se stala taková ‚nehoda‘. Meč Pepa Píchák byl ukraden z kapitánovy zamčené kanceláře. A vy tři ostatní jste jediní, kteří máte kromě něj klíče od dveří. Tudíž to byl někdo z vás. Lupič musel být dobře zaopatřený, tak dokonalou atrapu si nemůže dovolit (s dovolením) obyčejná uklízečka či sekretář. Ale dobře zaopatřený poručík, hmm, to je jiná...“

„C-co tím sakra chcete říct, seržante?“ vyjekl Cupálek.

„Že vy jste někdo, kdo měl motiv i prostředky,“ seržant propíchl Cupáلكa pohledem. „Když jste byl ‚ve své kanceláři‘ na stejném patře, nebylo by pracné vyčihnout správnou chvíli, zaplout do kapitánovy pracovny, vyměnit meč za atrapu a zase se vrátit.“

„Nemáte žádné důkazy!“ bránil se Keksík.

„No, ony se už najdou. Na rozdíl od pana Klofáلكa a paní Vrtkové nemáte alibi...“

„Já to nebyl!“ zaječel obžalovaný.

„Je o vás známo, že kapitána nemáte zrovna rád, slušně řečeno,“ odporoval seržant.

„Jo! Správně!“ přidal se Klofálek.

„Moment, pane Klofáلكu!“ přerušil ho Plácek. „K vašemu alibi... Kdy jste ten čaj vlastně koupil?“

„Dnes ráno na Okurkovém trhu,“ zarazil se Klofálek.

„Jste si jistý?“ ubezpečoval se seržant hlasem pokerového hráče, který nechce vyplašit svou kořist.

„A-ano?“ odvětil sekretář váhavě.

„Tak v tom případě máte nějakou špatnou paměť. Čaj Šťastná jahoda byl včera definitivně vyprodán. Další zásoba z Pumských plantáží dorazí až příští týden!“ zašklebil se seržant, který čaj také s oblibou popíjel a ráno ho na trhu marně sháněl.

„Ale-ale-ale? Ale!“ zadrhl se úředník.

„Meč ukradli Klofálek a Vrtková, vzájemně si poskytli alibi, ale to alibi má pořádnou trhlinu,“ prohlásil Flek triumfálně.

„To je nesmysl! Vždyť na tu atrapu nemáme ani peníze!“ bránila se paní Vrtková.

„To se vsadím. Takže vám je někdo dal. Nemá smysl zapírat. Kdo po vás chtěl, abyste meč ukradli?“ udeřil na obviněné Flek.

„Silvián Hlupeček. Vlastní sbírku vzácných starožitností,“ doznal Klofálek kňouravě, zastrašen výhrůžným pohledem vyšetřovatele.

Kapitán Vomajda zaťal pěsti a vyběhl z místnosti. Měl v úmyslu dostavit se na adresu *Hlupeček a syn, Starožitnictví, Vavřínová třída 37* a rozbít majiteli jeho starožitný ciferník. Plácek se ujal povinnosti sesmolit zápis přiznání a Cupálek se rozbrečel štěstím z toho, že vina nepadla na jeho hlavu.